

РЕШЕНИЕ

№ 6439

гр. София, 25.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 02.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6143** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на нотариус Ц. Б. срещу решение № 5449/2011г от 20.05.2013г. на Комисия за защита на личните данни. Претендира се незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място се сочи, че решението е постановено след отменително решение на АССГ по ахд № 5168/2012г на 36 състав, като преписката е върната на КЗЛД за произнасяне съобразно мотивите на съдебния акт. Твърди се, че междуременно между нотариус Ц. Б. и съдебен изпълнител Л. М. било постигнато споразумение, което обаче не било представено пред КЗЛД, тъй като същата не призовала страните в открито съдебно заседание. На следващо място се твърди, че от решението не ставало ясно дали отношенията между страните са като физически лица или в качеството им на длъжностни такива. По отношение на наложената санкция с решението, се твърди, че не е ясно дали ответникът прави разлика между глоба и имуществена санкция, както и че същият не е изложил мотиви защо приема, че следва да определи тази мярка. Прави се искане за отмяна на решението на КЗЛД и връщане на преписката на комисията, пред която да бъде упражнено правото на спогодба.

В съдебно заседание, жалбоподателката Ц. Б. се явява лично и с адв. Р., която поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, Комисия за защита на личните данни, не се

представлява. Представят се писмени бележки – л. 94 по делото, като се оспорват възраженията на жалбоподателката за допуснати съществени процесуални нарушения.

Заинтересованата страна, Л. М., не се явява пред АССГ, като по делото е постъпила молба от заинтересованата страна, в която заявява, че поддържа постигнатото с нотариус Б. споразумение.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

При извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, съдът приема, че жалбата е подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение № 5449/2011 от 20.05.2013г, с което състав на Комисия за защита на лични данни по решението е уважил жалба на Л. М. с рег. № 819 при КЧСИ от [населено място] срещу нотариус Ц. Б. /с рег. № 544 в НК/, като на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД е наложила административно наказание имуществена санкция в размер на 1900 лв. (хиляда и деветстотин лева) на администратора на лични данни нотариус Ц. М. Б., рег. № 544 в НК, с район на действие РС П., с адрес [населено място], [улица], ет. 1, вх, В, ап. 9, за това, че е нарушила разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД като не е взела необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на Л. М. при изготвяне на уведомление за връчване на нотариална покана, в което е отразено единният граждански номер на лицето в противоречие с утвърдените за целта реквизити относно съдържанието на книжката, свързани с връчването по ГПК. Съдът констатира, че по делото не е представено доказателство на коя дата жалбоподателката е уведомена за оспореното решение, поради което приема жалбата за подадена в срок. АССГ е компетентен да осъществи контрол за законосъобразност върху акта, предмет на съдебен контрол с оглед разпоредбите определящи родовата и местна подсъдност. Доколкото нотариус Ц. Б. е адресат на оспорваното решение, лице, на което е наложена санкция за нарушение на ЗЗЛД, същата е активно процесуално легитимирана да подаде жалба в АССГ срещу този административен акт.

След анализ на събраните по делото доказателства, АССГ в настоящия състав приема за установена следната обстановка от фактическа и правна страна:

Л. М. сезира КЗЛД с жалба срещу нотариус Ц. Б., в която излага твърдения за неправомерно обработване на личните й данни от страна на нотариуса, изразяващо се в използването и разпространението им без правно основание, като за целта излага следните факти: На 15.09.2011 г. малко след 10.00 часа сутринта на две места в сградата на служебния адрес на жалбоподателката са били разлепени 2 броя уведомления до нея в лично качество, изготвени на основание чл. 47 от ГПК, с подпис и печат на връчвател нотариус Ц. Б.. В уведомленията са изписани трите имена, ЕГН и служебния адрес на Л. М.. Уведомленията касаят явяването на жалбоподателката за връчване на нотариална покана. Едното от уведомленията било залепено на вратата на

кантората на жалбоподателката, като малко след това било свалено от деловодителката на г-жа М.. Вторият екземпляр от уведомлението бил залепен на входната врата на сградата, в която се помещава кантората и който екземпляр бил отлепен от портиера след устно разпореждане на г-жа Л. М.. ЧСИ М. възразява срещу използването на ЕГН ѝ от нотариус Б. в противоречие с нормативно установения вид лични данни в утвърдените образци от Министъра на правосъдието в Наредба № 7 от 22 февруари 2008 г. за утвърждаване на образците на книжа, свързани с връчването по Гражданския Процесуален кодекс, издадена от Министерството на правосъдието, в сила от 01.03.2008 г, обн. ДВ. бр.22 от 28 Ф. 2008г., изм. ДВ. бр.53 от 11 Ю. 2009г. Счита, че с действията си ответната страна неправомерно обработва личните ѝ данни в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, в нарушение на принципите по чл. 2, ал. 2, т. 1-3 от ЗЗЛД и в нарушение на задължението по чл. 3, ал. 4 от ЗЗЛД. Настоява Комисията да наложи административно наказание на нотариус Б. съгласно чл. 42 от ЗЗЛД.

По преписката са приложени нотариално заверени преписи на двете уведомления от 15.09.2011 г., както и образци на уведомленията по чл. 4 от Наредба № 7/22.02.2008 г. на МП, разпечатка от Регистъра на КЧСИ.

От страна на КЗЛД с писмо изх. № 5449/11/25.01.2012 г. от нотариус Б. е изискано становище по случая.

С писмо вх. № 5449/11/03.02.2012 г. нотариус Б. представя писмено становище, в което излага мотиви за неоснователност на жалбата, касаещи необходимостта на категорична индивидуализация на лицето.

С Решение 5449/2011 от 20.04.2012 г. Комисията отхвърля жалбата като неоснователна, приемайки, че макар и да не е регламентирано използването на ЕГН като задължителен реквизит в уведомление, с което нотариус Б. е уведомила Л. М. за явяване за връчване на нотариална покана, то изписването му е оправдано с необходимостта от безспорно индивидуализиране на лицето.

Така постановеното решение е атакувано пред АССГ от ЧСИ Л. М.. В решението си съдът приема, че Комисията като държавен орган, в чиито правомощия е да съблюдава и контролира спазването на нормативните актове по отношение защита на личните данни, както и да защитава лицата при обработване на техните данни при достъпа до тях, е допуснала нарушение като не се е съобразила с разпоредбата на чл. 4 от Наредба № 7 от 22.02.2008 г. за утвърждаване на образците на книжа, свързани с връчването по ГПК. В съответствие с този образец, в уведомлението се вписват трите имена на физическото лице, адресат на уведомлението. И в този смисъл с решението си КЗЛД е допуснала нарушения на материално-правната разпоредба на чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД, в която е закрепен един от основните принципи на обработване на данните- а именно те да бъдат пропорционални и съразмерни на целта, с оглед на която са събрани. В подкрепа на своето решение АССГ сочи и съдебна практика на ВАС- Решение № 8291 от 13.06.2011 г. по адм.д.№ 9706/2010 г. и Решение № 6319 от 13.05.2010 г. по адм. д. № 11031/2009 г. Решението на АССГ не е обжалвано и като влязло в сила следва да се изпълни от КЗЛД, на която преписката е върната за ново

произнасяне по жалбата на Л. М. в съответствие с мотивите на съдебния акт по тълкуване и приложение на правните норми.

В изпълнение на Решение № 1071 от 18.02.2013 г. на АССГ, 36 с-в постановено по адм. дело № 5168/2012 г., Комисията провежда заседание на 19.04.2013г, за което е съставен протокол № 13 от същата дата – л. 7 по делото.

Едно от основните възражения по делото, касае допуснато от КЗЛД процесуално нарушение, като се твърди, че страните не били уведомени за заседанието на комисията на 19.04.2013г. В тази насока съдът констатира следното: В действителност, няма данни след връщане на преписката от АССГ в КЗЛД страните по тази преписка да са уведомени за заседанието на комисията. Следва да се има предвид обаче, че в случая не се касае за първоначално провеждане на производство по жалба пред комисията, а за ново произнасяне на КЗЛД след отмяна на нейно решение по същия казус от съда и връщане на преписката със задължителни указания по прилагане на материалния закон. В отменителното си решение АССГ не дава указания за събиране на доказателства и изслушване на страните. КЗЛД при първото разглеждае на делото е събрала доказателства и е изслушала становищата на страните, които са обсъдени при първото разглеждане на делото в АССГ. КЗЛД е длъжна да изпълни влязлото в сила съдебно решение, като същата в тази насока следва да приложи материалния закон в съответствие със съдебното решение.

Ето защо АССГ в настоящия съдебен състав приема, че дори и комисията да не е призовала страните за заседанието на 19.04.2013г, същото не може да се приеме като съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на решението, тъй като заседание е проведено; на заседанието е докладвано решението на съда, което следва да се изпълни; за заседанието на комисията е съставен нарочен протокол, подписан от членовете на комисията. Протоколът на КЗЛД от проведеното заседание е официален удостоверителен документ и същият доказва извършените от членовете на комисията действия. Протоколът не е оспорен от жалбоподателката като документ и според съда, същият удостоверява състояло се заседание на комисията, на което са обсъдени фактите по спора в контекста на задължителното съдебно решение, като е приет проект на решение съгласно който на нотариус Б. на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД следва да се наложи административно наказание глоба в размер на 1900 лв. (хиляда и деветстотин лева), като същата ѝ се налага в качеството ѝ на нотариус като администратора на лични данни, за това че е нарушила разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД. В протокола от заседанието на КЗЛД не се съдържат мотиви защо комисията приема, че на администратора следва да се наложи това наказание като вид и размер.

В оспорваното решение на КЗЛД, предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство, допустимостта на жалбата на М. и компетентността на комисията е съобразена с влязлото в сила решение на АССГ.

По отношение правилното приложение на материалния закон. В решението по адм.д. № 5168/2012г АССГ е дал указания по същите факти относно правилното приложение на материалния закон. Недопустимо е КЗЛД да не се съобрази с влязлото в сила

съдебно решение или настоящият съдебен състав да постави същите факти на преразглеждане в настоящия процес. Единственото правомощие на настоящия съдебен състав е да съобрази дали КЗЛД е изпълнила влязлото в сила съдебно решение на АССГ, като съдът констатира следното:

В решението си от 20.05.2013г съставът на КЗЛД законосъобразно и в съответствие с влязлото в сила съдебно решение е приел, че в глава петдесет и четвърта от Гражданско процесуалния кодекс са изчерпателно изброени видовете нотариални производства. Съгласно чл.569, т.3 от ГПК, нотариални са производствата, по реда на които са извършват: нотариални покани, протести, удостоверявания за явяване или за неявяване на лица пред нотариус за извършване пред него. Редът за връчване на книгата и документите в нотариалните производства е регламентиран в разпоредбата на чл.47 от ГПК. Правомощията на нотариусите да връчват книга и документи са разписани и в закона за нотариусите и нотариалната дейност. В конкретния случай нотариус Ц. Б. е изготвила уведомление, с което е уведомила Л. М. отонсно явяване за връчване на нотариална покана, в което е отразено и ЕГН на лицето-получател. В качеството си на администратор на лични данни нотариус Б. има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗГР, ЕГН е уникален номер, чрез който физическото лице се определя еднозначно. В уведомлението по чл. 47 от ГПК във връзка с получаването на нотариална покана, е посочен ЕГН на получателя- ЧСИ Б.. Редът за връчване на книга и документи в нотариалните производства е регламентиран в глава шеста- "Съобщения и призовки" на ГПК. В съответствие с чл. 47, ал. 1 от ГПК, когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп- на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомлението в нея. В чл. 4 от Наредба № 7 от 22.02.02008 г. за утвърждаване на образците на книга, свързани с връчването по ГПК, е утвърдена формата и съдържанието на образца на уведомление по чл. 47 от ГПК. В съответствие с този образец, в уведомлението се вписват трите имена на физическото лице адресат на уведомлението. По този начин се осигурява идентификацията на физическото лице за целите на уведомяването и в същото време се гарантира неприкосновеността на личните данни. Законосъобразно и в съответствие с влязлото в сила решение на съда, КЗЛД е приела, че връчвайки нотариалната покана, като администратор на лични данни нотариус Б. е длъжна да обработва личните данни при спазване изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД, както и по силата на чл. 23 от него следва да предприеме необходимите технически и организационни мерки, за да защити обработваните от нея данни от неправомерен достъп и други незаконни форми на обработване. Обработването на лични данни, ЕГН, в случая под формата на употреба в уведомлението по чл. 47 от ГПК, има за резултат разпространението и разкриването им, без тези данни да могат да се ползват от защитата на ЗЗЛД, тъй като фактически те стават достояние на неограничен брой лица, който не може да бъде предвиден и контролиран съгласно задължението на администратора, поради което същите е невъзможно да бъдат защитени от неправомерен достъп и други незаконни форми на

обработване. В резултат, личните данни на лицето, неговия ЕГН, с който се идентифицира като физическо лице и личност във всички сфери на правния живот е практически незащитимо от използване и злоупотреба, и администраторът на лични данни не може да осигури защитата на обработваните от него лични данни по начина, предвиден в ЗЗЛД, което представлява неговото грубо нарушаване. Поради тази причина и употребата на ЕГН за целите на уведомяването по чл. 47 от ГПК е избегната в одобрения образец на същото. Законосъобразно КЗЛД е приела, че целите на уведомяването по чл. 47 от ГПК не налагат използването на ЕГН като идентификационен код, тъй като няма законово обоснована необходимост, която да налага физическото лице да бъде идентифицирано именно по този начин при уведомяването му по този ред. Употребата на лични данни по този начин се оказва непропорционална на целите, за които се ползват, както и в разрез на чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД- същите да се обработват законосъобразно и добросъвестно.

При извършена проверка, АССГ в настоящия съдебен състав установи, че изводите на КЗЛД касаещи приложението на материалния закон, съответстват на мотивите на влязлото в сила съдебно решение.

Като е стигнала да извод за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, КЗЛД на основание по чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД е наложила на администратора на лични данни - нотариус Ц. М. Б., рег. № 544 в НК административно наказание имуществена санкция в размер на 1900 лв. (хиляда и деветстотин лева).

В частта относно наложеното наказание на администратора, съдът прави следните изводи от фактическа и правна страна: На първо място следва да се обърне внимание, че съществува разминаване между решението на комисията по протокол 13 от 19.04.2013г и подписаното решение № 5449/2011 от 20.05.2013г. Според отразеното в протокола решение, КЗЛД е взела решение на нотариус Б. да се наложи глоба в размер на 1900лв. Според текста на решението – л. 12 по делото, на нотариуса се налага имуществена санкция в размер на 1900лв. Съдът споделя възражението на адв. Р., че констатираната разлика има характер на допуснато процесуално нарушение. В действителност, разпоредбата на чл. 38 ал.2 от ЗЗЛД дава правомощие на комисията при констатирано нарушение на този закон, да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. ЗЗЛД предвижда наказанията да са глоба или имуществена санкция, като в случая с решението си на заседание комисията е приела, че на администратора следва да се наложи наказание глоба, а с решението в действителност е наложена имуществена санкция. И двете санкции имат характер на имуществени такива, но едната се налага на физическо лице – администратор на лични данни – глобата; а другата се налага на юридическо лице – администратор на лични данни. Според съда, независимо, че Б. е действала като нотариус в качеството ѝ на длъжностно лице, същата е физическо лице. Разминаването обаче между текста на протокола и на подписаното решение, е израз на неясна воля на комисията в частта относно вида на наложеното наказание и в действителност поставя под съмнение въпроса дали в случая се прави разлика между двата вида наказания. На следващо място, нито в протокола от 19.04.2013г, нито в текста на обжалваното решение от 20.05.2013г се излагат от страна на комисията мотиви относно това защо КЗЛД налага на

администратора точно този вид санкция за извършеното нарушение. Разпоредбата на чл. 38 ал.2 от ЗЗЛД дава правомощие на комисията при констатирано нарушение на този закон, да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. Изброяването в закона дава правомощие на комисията да избере дали да наложи едно или други наказание за констатираното нарушение, при което същата следва да изложи в решението си мотиви защо приема, че следва да се наложи този вид наказание. Съдът споделя възражението на адв. Р. в насока, че КЗЛД не е изложила мотиви защо налага този вид наказание. В писмени бележки на л. 94 по делото ответникът оспорва това възражение на жалбоподателя. На първо място твърди, че в диспозитива на решението е допусната техническа грешка и се касае за наложена глоба и на следващо място приема, че наложената санкция като вид и размер е съответна на вида и тежестта на нарушението. Съдът категорично не споделя това възражение на ответника. За да се приеме, че се касае за техническа грешка, следва да има ясна воля на органа относно вида на наложеното наказание и грешката да е въпрос за изписване, без да се касае за съмнения относно волята на лицето. В случая не е така. В обжалваното решение органът въобще не излага мотиви защо приема, че на лицето следва да се наложи това наказание като вид и размер, за да направи съда извод, че волята е била да се наложи глоба, но погрешка е наложена имуществена санкция. На следващо място, чл. 42 ал.9 от ЗЗЛД предвижда наказание в размер от 500 до 5 000лв и органът е длъжен да изложи мотиви защо приема, че размерът от 1 900лв е справедлив съобразно вида и тежестта на нарушението. Същите мотиви обаче следва да се изложат в решението на органа, а не в писмените бележки по съществото на спора от процесуален представител. Във влязлото в сила съдебно решение на АССГ не се говори за вид и размер на наказанието, поради което ответникът неправомерно се позовава на него в случая.

Според АССГ в настоящия съдебен състав, обективно и ясно е позоваването от страна на адв. Р. на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС на съдиите, докладчик председателят на V отделение А. И., съгласно което: В случаите, когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания въпрос, и/или неизлагането на мотиви съставляват основания за отмяна на административния акт. Настоящият съдебен състав на АССГ приема, че в случая, на свободната воля на органа е основана преценката относно вида и размера на санкцията, която той да наложи, естествено в границите на предвидените в закона изчерпателно изброени възможности и граници. След като органа извърши преценка, че на лицето следва да се наложи административно наказание глоба, същият орган следва да обсъди, защо приема, че в случая следва да се наложи най-тежкото от така предвидените в закона наказания, подредени съобразно тяхната тежест. Същото касае и размера на наложената санкция. След като законът дава законово допустим диапазон от 500 до 5000лв, задължение на органа е да изложи мотиви защо приема този размер на санкцията за съответстващ на тежестта и обществената опасност на нарушението. Съгласно текста на цитираното погоре тълкувателно решение, въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколкото възможни

законосъобразни решения съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че решението на комисията следва да бъде отменено в частта относно наложеното наказание, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения . Тази незаконосъобразност обаче не влияе върху правилността на решението в частта относно констатираното нарушение. В последната част жалбоподателката и заинтересованата страна заявяват и представят на съда постигнато споразумение, като приемат , че същото следва да бъде одобрено от съда. На първо място, за да одобри съда постигнато между страните споразумение, следва страни по това споразумение да са всички страни по делото, включително и ответника. От страна на ответника не е изразена воля за постигане на споразумение. На следващо място, стои въпроса доколко този институт може да се приложи в производства по констатиране на нарушения. КЗЛД има правомощие да установи нарушения по ЗЗЛД . Същата е констатирала извършеното нарушение и в съответствие с влязлото в сила решение на съда по адм.д. № 5168. Независимо постигнатото споразумение между жалбоподателката и заинтересованата страна и поднесените извинения, нарушение е извършено и като такова е констатирано от комисията законосъобразно. Евентуално би могло да се разсъждава в посока дали същото споразумение не би могло да се тълкува в насока решение относно ненаказване на дееца поради постигнато между страните споразумение в тази насока. Ответникът възразява в КЗЛД да е входирана воля на страните деецът да не се наказва. По делото липсват и доказателства в тази насока. Пред съда ответникът не заявява изрична воля за сключване на споразумение като страна по делото. Предвид гореизложеното, съдът приема, че така предоставеното от жалбоподателката споразумение не следва да бъде одобрявано от съда, тъй като същото не отговаря на изискванията на чл. 20 от АПК. Но в частта относно наложеното от КЗЛД наказание с обжалваното решение следва да се вземе предвид становището на съда, че в тази част решението на комисията е незаконосъобразно на изложеното погоре основание – липса на мотиви и противоречива воля, представляващи допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид частично уважената претенция и на двете страни в процеса, съдът приема /при условията на компенсация/, че разноски не следва да се присъждат на страните .

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ПО ЖАЛБА на нотариус Ц. Б. решение № 5449/2011г от 20.05.2013г. на Комисия за защита на личните данни, В ЧАСТТА В КОЯТО на същата на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД е

наложена имуществена санкция в размер на 1900 лв. (хиляда и деветстотин лева).

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на нотариус Ц. Б. срещу решение № 5449/2011г от 20.05.2013г. на Комисия за защита на личните данни, В ЧАСТТА В КОЯТО КЗЛД е установила нарушение на Ц. Б. в качеството ѝ на нотариус и като администратор на лични данни на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, състоящо се в това, че не е взела необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на Л. М. при изготвяне на уведомление за връчване на нотариална покана, в което е отразено единният граждански номер на лицето в противоречие с утвърдените за целта реквизити относно съдържанието на книжката, свързани с връчването по ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: